

Иса. Съ Госпожа-та.

Бон. Въ нейна-та ли стая?

Иса. Да, въ стая-та нейна.

Бон. Бѣше ли при тѣхъ и мадамъ Іеври?

Иса. Не я видѣхъ.

Бон. Ты влѣзе ли въ стая-та?

Иса. Да, Господарю.

Бон. Че не бѣше ли при тѣхъ мадамъ Іеври?

Иса. Нѣ, Господарю.

Бон. (Ахъ лажать мя и двѣ-те). Наду-мали са ся; лажать мя безъ друго. Ето Памела; глава-та ми е размутена; не можа гиѣвъ-ать си да задержа. (бѣга).

СЦЕНА ТРИНАДЕСЯТАЯ.

Исаакъ, послѣ Памела.

Памела. Никогда не вѣрувамъ че мужъ мой ще ся смути ако научи че самъ писала това писмо. Наконецъ истый мой отецъ мя совѣтува да го пиша, и да го провадя. Всичко е готово за путешествіе-то наше, и ако мужъ мой отъ Лондонъ ся отдалечи, самый Артуръ може да сполучи упроценіе-то